

салимски-те патриарси, списана отъ Доситеа, и какъ-то ся доказва и отъ Омарова записъ, който ся сохранява у руцѣ-те имъ съ наслѣдіе-то едного другаго. И второ, посылаеми-те отъ папа за Іерусалимъ патриарси, недержаха вѣке отеческо-то си вѣроисповѣданіе; вѣроисповѣданіе, кое-то бѣха должни да иматъ истинни-те наслѣдници святаго Кирилла; но отдѣлени отъ православіе-то чрезъ схизмата (раздраніе) неможеха да иматъ взысканія на права, които не подлежатъ вѣке на тѣхъ.

Предмета на отговора не е да испытыва догматы-те, и да докаже, кое е право-то: испытыва обаче: да ли папови-те патриарси, които искаха да усвоятъ Іерусалимскій престолъ, имаха право да ся называватъ наслѣдници на Св. Кирилла, и да ли, кога-то дойдоха да взематъ тѣи наслѣдіе-то негово, кому-то всуеще да ся казватъ ученицы, имаха все щото требоваше да имагъ законны наслѣдници.

Да замѣчимъ требова перво, какъ Римска-та Церква, отъ какъ ся отдѣли отъ Господни-те Церкви, отъ лѣта 880, не помысли за Іерусалимскій престолъ, освѣнь кога-то Крестоносцы-те завладѣха Іерусалимъ, и какъ между това, въ растояніе на два вѣка и повече, нито поне на сухо имя Патриархи не постави. Воистинна колко-то суетно, ако и да бѣше таково-то поставленіе, пакъ щеше поне да ся появи, като засвидѣтелствованіе противо задержаніе-то на